

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. K. J.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2015, č. j. KRPU-211126-87/ČJ-2015-040022-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 25. 11. 2015, č. j. KRPU-211126-87/ČJ-2015-040022-SV, kterým bylo rozhodnuto, že podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se žalobci prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2015, č. j. KRPU-211126-44/ČJ-2015-040022-SV, o 30 dnů.

V žalobě uvedl, že od 30. 9. 2015, kdy byl žalobce zadržen, je omezen na osobní svobodě a setrvává v Zařízení pro zajištění cizinců, kdy důvodem zajištění zůstává toliko skutečnost, neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky v délce cca 1 dne, to vše ačkoli je držitelem platného cestovního dokladu, sám se do země původu vrátit ani nemůže, když jak

uvedl, má důvodné obavy o své zdraví či život, pokud by byl do země původu vrácen, což je navíc důvodem jeho vstupu na území České republiky, když jak uvedl byl na cestě do Švédska za svou rodinou, bratrem, manželkou a dětmi, kteří tam žijí, a ani nevěděl, že se ocitl na území České republiky. Je přitom zjevné, že vzhledem k aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu, ze které žalobce utíká, a kde probíhají těžké boje, mající charakter občanské války, kdy celá situace je velmi nestabilní, a státní orgány nejsou sto zabezpečit a garantovat bezpečnost svých občanů, existují na straně žalobce důvody znemožňující vycestování zpět do země původu. On sám však na území České republiky doposud nežádal o udělení mezinárodní ochrany, když jeho rodina žije ve Švédsku, kde jeho bratr zde žije zcela legálně na základě povoleného pobytu a jeho manželka s dětmi na základě azylového řízení, jež je s těmito vedeno. Je tedy lidsky logické, že nežádá o udělení mezinárodní ochrany zde v České republice, ale hodlal požádat až ve Švédsku, kde má rodinu. To však neznačí nic o tom, že by nedeklaroval důvodné obavy aprobevratelné zákonem o azylu. Je tedy zjevné, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, ačkoli prokazatelně pochází ze země, kdy aktuálně probíhá vážný vojenský konflikt, a kde státní aparát prokazatelně nedokáže řádně plnit roli garanta a ochránce bezpečnosti, a kdy tedy od počátku muselo být zřejmé, že vyhoštění do země původu bude jen těžko realizovatelné, a jistě by bylo nezákonné, resp. v rozporu s právním řádem České republiky a pro Českou republiku závaznými mezinárodními dokumenty týkající se základních práv a svobod. V daném případě je nutno rázně odmítnout tvrzení žalované o tom, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. O tom, zda hrozilo skutečné nebezpečí, že by žalobce mohl případně mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, lze taktéž důvodně pochybovat, jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí, žalobce svým chováním nezavdal podnět k tomu se domnívat, že by snad v případě svého propuštění na svobodu území České republiky neopustil. Naopak, sám deklaroval, že hodlá území České republiky opustit neprodleně, jak bude propuštěn. Jde-li o jeho záměr pokračovat do Švédska, je tento aktuálně zcela logický, když lze porozumět tomu, že žalobce chce žádat o azyl tam, kde má své nejbližší. Přitom záměr požádat o azyl v jiné zemi z takto akceptovatelných důvodů, nelze jistě zaměňovat s pojmem maření správního vyhoštění, tak jak to tvrdí žalovaná. Rozhodnutí o zajištění žalobce je rozhodnutím nezákonným, zejména rozhodnutím v příkrém rozporu s ust. § 3 a 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a dále taktéž rozhodnutím zcela nepřezkoumatelným s ohledem na nedostatek důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí, především ve věci zdůvodnění nezbytnosti využití tak krajního prostředku jako je zajištění cizince. Pokud by takovým důvodem měl být pouze její nelegální pobyt na území České republiky nejednalo by se o krajní prostředek, jelikož by správní orgán musel zajišťovat naprostou většinu cizinců, s kterými zahajuje řízení o správním vyhoštění, když sama skutečnost, že žalobce překročil hranice České republiky neoprávněně a zde bez povolení pobýval, je toliko přestupkem a sama o sobě nemůže být důvodem omezení žalobce na jeho osobní svobodě po dobu více jak 1 měsíce. Na podporu tohoto názoru pak žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 As 5/2010. Žalobce plně spolupracoval s pracovníky správního orgánu, řízení nijak nekomplikoval a navíc disponoval platným cestovním dokladem, a tedy nebylo pochybností o jeho totožnosti. Žalovaná se otázkou možnosti využití mírnějších opatření přitom vypořádala jen odstavečkem o 3 řádcích. Dále žalobce namítl, že existují přinejmenším velmi důvodné pochybnosti o tom, zda je návrat žalobce do státu původu, ze kterého utíká z důvodu vážné obavy o své zdraví a život, vůbec možné a to jak formálně tak i právně. Přičemž je zjevné, že již v původním rozhodnutí o zajištění žalovaná stanovila dobu zajištění na 60 dnů, což odůvodnila tím, že jde o dobu přiměřenou a dostatečnou, a jak je vidno, tomu tak nebylo,

když v dané době žalobce deportován nebyl, i když s ohledem na skutečnost, že měl platný cestovní doklad, nebylo nutno obtížně prověřovat jeho totožnost. Aktuálně je žalobce zásadním způsobem krácen na svých základních právech, když je omezen na osobní svobodě již po dobu téměř 3 měsíce, ačkoli závažnost jeho jednání, jež je nutno spatřovat v neoprávněném pobytu na území, takto dramatické opatření jistě neospravedlňuje. Tedy po více jak 100 dnech omezení žalobce na osobní svobodě ke správnímu vyhoštění žalobce nedošlo. Je tak otázkou, zda zajištění žalobce je skutečně opatření nezbytné s ohledem k okolnostem, resp. zda žalovaný během uběhlé doby opravdu učinil všechny nezbytné kroky k realizaci vyhošťovacího procesu a omezení žalobce na osobní svobodě není zcela nadbytečné a formalistické. Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Žalovaná místo naprosto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč ještě nedošlo k vyhoštění žalobce tak jak žalovaná přislíbila v původním rozhodnutí, nyní nově uvádí, že je pravděpodobné, že snad bude možné žalobce vyhostit z území České republiky v době dodatečné, stanovené novým rozhodnutím, to vše bez garance a s pochybnostmi. Rozhodnutí je tak zcela nezákonné pro jeho nepřezkoumatelnost v této souvislosti. Vedle toho se žalovaná otázkou možnosti vycestování vůbec nezabývala, což také toto také toto pochybení žalované se zjevně odráží v nezákonnosti napadeného rozhodnutí, přičemž mezi důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců patří i situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, např. z důvodu bezpečnostní situace v zemi původu a podobně. Na podporu těchto závěrů pak žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39, nebo ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012 – 30, nebo ze dne 6. 12. 2011, č. j. 2 As 31/2011 – 104.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázala na to, že na základě nalezených důkazů bylo nejprve přistoupeno k nabídce převzetí žalobce Rakousku v rámci bilaterální readmisní smlouvy. Vzhledem k tomu, že nedošlo k předání žalobce, bylo nutné řešit jeho neoprávněný pobyt standardním způsobem. Žalovaná se zabývala i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce, a to jak s ohledem na podané vysvětlení žalobce, tak s ohledem na běžnou praxi žalované. Dále poukázala na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázána závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Žalovaná podotkla, že se v žalobou napadeném rozhodnutí se plně vyjádřila i k délce zajištění s tím, že žalobcova totožnost není plně ověřena, žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem a vyčetla všechny kroky, které jsou potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce. Vydáním nového zajištění za účelem správního vyhoštění zcela jednoznačně pominul účel předchozího zajištění. Maximální lhůta pro zajištění cizinců, která činí 180 dnů, je taktéž v tomto případě zachována, neboť jak žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, počátek doby zajištění je shodný s prvotním omezením osobní svobody, je zde tedy započítána doba zajištění podle zákona o policii a i prvotní zajištění za účelem předání žalobce. Žalobce se nechce vrátit do země původu, přičemž dosud nedodržel právní předpisy EU ani států, jimiž projížděl, včetně České republiky. V rámci správního řízení uvedl, že nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, které by mohl složit jako finanční záruku, a také že k České republice nemá žádné vazby, nechce zde setrvat

a nikoho zde nezná. Proto nepostačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce. Tím, že se žalobce chce za každou cenu usadit ve Švédsku, je zcela jasné, že by nerespektoval zákaz pobytu na území EU, čímž bylo opodstatněno nebezpečí maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Neochota žalobce požádat v jiném členském státě EU o mezinárodní ochranu než ve Švédsku je dle žalované účelová, vedená snahou přijmout ochranu jen ve státě s lepším či nejlepším sociálním systémem, navíc podání žádosti v jiném státě než ve Švédsku by nebránilo sloučení rodiny. Dále žalovaná uvedla, že k prodloužení zajištění došlo v důsledku jednání žalobce, neboť realizace správního vyhoštění byla připravena již na 21. 12. 2015, přičemž po sdělení tohoto data žalobci se žalobce začal aktivně bránit, a to podáním opožděné žádosti o mezinárodní ochranu, podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu s návrhem na vydání předběžného opatření, takže z procesní opatrnosti z vyhoštění žalobce sešlo. Žalovaná trvá na tom, že výkon správního vyhoštění žalobce do Iráku je možný, a to z pohledu dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, a okolnosti, které žalobce uvádí, jej nevylučují. V této souvislosti poukázala na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázána závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Jelikož Městský soud v Praze zamítl žalobcovu žádost o vydání předběžného opatření ve vztahu k nevykonávání žádných kroků směřujících k vyhoštění žalobce do země jeho původu a dále že žalobce nevstoupil do azylového řízení v České republice, tak již nic nebrání opakované přípravě realizace vyhoštění žalobce do Iráku. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie je plánována tato realizace na den 23. 2. 2016, když je třeba vyřídít víza pro eskortující policisty, dále je třeba zajistit součinnost tureckých imigračních orgánů a součinnosti zastupitelského úřadu Iráku v Praze a také zastupitelského úřadu České republiky v Bagdádu.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 1. 2. 2016 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Především zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro jeho nepřiměřenost a nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná se nezabývala možností realizace vyhoštění žalobce a také možností využití mírnějších donucovacích prostředků. Trval na tom, že zajištění žalobce není nutné, když žalobce jen chce zrealizovat cestu do Švédska za svojí manželkou a dětmi.

Pověřený pracovník žalované při témže ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Zdůraznil, že celková délka zajištění žalobce je odůvodněna postojem samotného žalobce, když ten činí řadu úkonů s úmyslem setrvat na území České republiky. Dále podotkl, že žalobce se o své rodině údajně žijící ve Švédsku v prvopočátku správního řízení nezmiňoval, přičemž s touto otázkou se žalovaná náležitě vypořádala v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí

soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 9. 2015 byl žalobce zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani schengenského prostoru. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit Irák z důvodu bezpečnostní situace a jeho cílem je Švédsko. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, ale myslel si, že Českou republikou jen projede. O azyl v žádné zemi dosud nežádal, v Řecku mu pouze vzali otisky prstů. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Rodinu (rodiče, manželka, děti i sourozenci) má v Iráku, kde celou dobu žil, pouze jeden jeho bratr žije ve Švédsku. Na území České republiky vstoupil automobilem z Rakouska. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 550,-Euro, 3.390,-USD a cca 35.000,-iráckých dinárů. Dne 1. 10. 2015 byl žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Rakouska podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13. 1. 2009, a to Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem č. 102/2005 Sb.m.s. ve znění Protokolu uveřejněného pod č. 103/2005 Sb.m.s. (dále jen „readmisní dohoda“), s tím že doba trvání zajištění byla stanovena na 45 dnů od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody, který nastal dne 30. 9. 2015 v 7.20 hodin. Dne 9. 10. 2015 vydal orgán Rakouska, a to die Landespolizeidirektion Niederösterreich, oficiální odmítnutí převzetí žalobce podle readmisní dohody. Dne 13. 10. 2015 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaná vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 15. 10. 2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 13. 10. 2015 potvrdil neochotu vrátit se zpět do Iráku a také to, že nehodlá vycestovat z EU, protože nadále ve Švédsku má v úmyslu požádat se svoji rodinou o azyl s tím, že nově začal tvrdit, že jeho manželka a děti již údajně pobývají ve Švédsku. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná dne 23. 10. 2015 podala žádost na zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, přičemž na základě této žádosti bylo zjištěno, že žalobce se nechce vrátit do Iráku a nemá zájem o dobrovolný návrat prostřednictvím mezinárodní organizace pro imigraci. V důsledku toho žalovaná realizaci správního vyhoštění žalobce předběžně naplánovala na 21. 12. 2015 s tím, že bude provedena s policejní eskortou přes Turecko, jelikož do Iráku existuje pouze jeden letecký spoj, a to právě přes Turecko, které vyžaduje při nucených návratech státních příslušníků Iráku přes své turecké území policejní eskorty. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že k realizaci správního vyhoštění žalobce dne 21. 12. 2015 nedošlo, neboť po sdělení tohoto data žalobci se žalobce začal aktivně bránit, a to podáním opožděné žádosti o mezinárodní ochranu, podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu s návrhem na vydání předběžného opatření, takže z procesní opatrnosti z vyhoštění žalobce sešlo. Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 A 257/2015 – 30, zamítl žalobcovu žádost o vydání předběžného opatření ve vztahu

k nevykonávání žádných kroků směřujících k vyhoštění žalobce do země jeho původu, přičemž v době rozhodné žalobce ani nevstoupil do azylového řízení v České republice.

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, který je dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaná postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Z rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce stručně shrnuto vyplývá, že žalovaná nadále shledává naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v tom, že žalobce minimálně dne 30. 9. 2015 pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu i víza, nejsou u něj dány podmínky pro uložení zvláštních opatření a vzhledem k tomu, že hodlá pokračovat v cestě do Švédska, je u něj dána obava, že bude mařit správní vyhoštění, což odůvodňuje rozhodnutí o zajištění. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalované je dostatečně odůvodněno tak, aby mohlo být podrobeno meritornímu přezkumu, když žalovaná se v něm dostatečně vymezila k možnosti realizace správního vyhoštění žalobce a také k nemožnosti využití mírnějších donucovacích prostředků, jak soud rozvede níže.

Pokud žalobce namítal, že u něj není důvodná obava, že by mařil či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť deklaroval, že cílem jeho cesty je Švédsko a nikoliv Česká republika, tak s námitkami žalobce se soud v tomto směru neztotožnil. Žalobce totiž opomíjí, že v případě uložení správního vyhoštění je žalobce vyhošťován nejen z území České republiky, ale je mu zároveň zakázán i vstup na území všech členských států Evropské unie po stanovenou dobu (srov. § 118, § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Švédsko je členským státem Evropské unie (Evropského společenství) od roku 1995 a tedy deklaruje-li žalobce, že hodlá i nadále směřovat k cíli své cesty, Švédsku, zcela jednoznačně směřuje k maření případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto obavu zesiluje i skutečnost, že žalobce vědomě ilegálně bez cestovního dokladu a příslušného schengenského víza vstoupil na území schengenského prostoru a potažmo České republiky. V Řecku již byl kontrolován státními orgány, jak vyplývá z jeho výpovědi, přesto překročil za pomoci převaděčů, tedy organizované skupiny, několik hranic států Evropské unie. Protiprávního jednání v oblasti pobytového práva se tedy žalobce již opakovaně dopustil a nic nevyvrací důvodnou obavu, že ve svém protiprávním jednání bude pokračovat. Samotný nelegální pobyt žalobce na území České republiky tak není důvodem pro jeho zajištění, ale je to právě obava z budoucího maření výkonu rozhodnutí, které bylo v dosavadním řízení prokázáno.

K subsidiaritě zajištění jako krajního institutu soud uvádí, že žalovaná ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 správně dovodila, že v daném případě nelze užít zvláštní opatření za účelem vycestování z území podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádné sociální ani ekonomické vazby a nedisponuje v podstatě žádnými většími finančními prostředky. Navíc žalobce opakovaně jednoznačně deklaroval svůj úmysl dostat se do Švédska. Zajištění žalobce tak zůstává jediným prostředkem k zajištění účelu jeho správního vyhoštění.

Soud dále konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, které je dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě na str. 7, 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že realizace vyhoštění do domovského státu je možná, a to vzhledem k tvrzením žalobce a k původním tvrzením žalobce o tom, že celá jeho rodina vyjma jednoho bratra žije na území Iráku. Žalobce sice začal posléze tvrdit, že jeho manželka a děti již pobývají ve Švédsku, nicméně toto pozdější tvrzení hodnotí soud ve shodě se žalovanou jako účelové tvrzení poskytnuté ve snaze zlepšit si své postavení ve správním řízení.

Dále soud uvádí, že ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k realizaci správního vyhoštění žalobce, je zajištění rovněž policejní eskorty, a to z řad Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu

letadel, kdy je zapotřebí zajistit skrze Ministerstvo zahraničních věcí na Velvyslanectví Irácké republiky v Praze zajistit víza pro dotyčnou policejní eskortu a vedle toho je zapotřebí zajistit poskytnutí součinnosti Velvyslanectví České republiky v Bagdádu z důvodu pomoci při předávání žalobce na letišti v Bagdádu policejním orgánům Iráku. Dalším z nutných kroků k realizaci správního vyhoštění žalobce je také zajištění nezbytné součinnosti tureckých policejních orgánů při tranzitu žalobce přes letiště v Istanbulu. Žalovaná přitom na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že pokus o realizaci správního vyhoštění žalobce, který byl předběžně naplánován na 21. 12. 2015, se nezdařil pro žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany a dále pro podaný návrh na vydání předběžného opatření a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované v souvislosti se snahou žalované vyhostit žalobce, které žalobce podal u Městského soudu v Praze. V návaznosti na to pak žalovaná odhadla, že zařazení či nezařazení žalobce do azylového řízení v České republice, dále soudní řízení o daném návrhu a žalobě by mohlo trvat cca 30 dnů od jejich podání, takže je zapotřebí prodloužit žalobcovu zajištění o dalších 30 dnů, aby následně mohlo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce.

Soud konstatuje, že žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vyjádřila k realizaci správního vyhoštění včetně vyhodnocování potencionálních překážek realizace správního vyhoštění a své závěry opřela o dostatečný spisový materiál, který je rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí uveden. Důvody, které brání dalšímu postupu v realizaci vyhoštění, byly v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vyjádřeny. Soud akceptuje, že se v současnosti čeká především na vyřízení návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, kterým požadoval u Městského soudu v Praze, aby se zamezilo žalované jej vyhostit, v důsledku čehož nebylo možno vyhoštění žalobce realizovat dne 21. 12. 2015, jak bylo naplánováno. Z konkrétně stanoveného data vyhoštění na den 21. 12. 2015 přitom vyplývá, že turecké policejní orgány i irácké policejní orgány žalované poskytly náležitou součinnost, což jen potvrzuje závěr žalované, že v případě žalobce je dána brzká možnost realizace správního vyhoštění žalobce do Iráku a naproti tomu, že není dána nemožnost pokračování zajištění. Nic tedy dle názoru soudu nesvědčí o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci provedena, a to v následujících 30 dnech, obzvláště když realizace správního vyhoštění žalobce byla opět předběžně naplánována na další konkrétní termín, a to na 23. 2. 2016, jak sdělila žalovaná v řízení před soudem. Tvzení žalobce o nadbytečném zatížení státní pokladny z důvodu jeho zajištění, soud vyhodnotil jako zcela scestné a irelevantní.

V již předchozím rozsudku, který se týkal rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce, a to ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. 78 A 38/2015, soud konstatoval, že při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat i aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány spolupracují. Vedle toho při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat i případnou nezbytnost poskytování součinnosti dalšího státu, jako tomu bylo

v předmětné věci, a kdy tímto dalším státem je Turecko, když do Iráku existuje pouze jeden letecký spoj přes Turecko.

Žalovaná správně vyhodnotila, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá. Soud neshledal, že by došlo k porušení ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1, odst. 4 návratové směrnice, k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy nebo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Maximální lhůta pro zajištění žalobce (tj. 180 dnů) je nadále zachována, neboť doba zajištění žalobce z jiného právního důvodu je v případě žalobce žalovanou správně počítána od jeho prvotního omezení na osobní svobodě.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. února 2016

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová